

DEAR MR. MOF

หวานละมุน... คุณก็รัก
偏爱你的甜

เขียน : ชู๊ว

แปล : ชิงฉาย

ตัวอย่าง

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ

ตัวอย่าง

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ With Love ได้ที่

www.facebook.com/withlovestory

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

|

偏爱你的甜

Dear Mr. MOF หวานละมุน... คุณที่รัก

ตัวอย่าง

苏亦

ซูอิ

|

ซิงดา ย แบล

ฉันขอบคุณ...ฉันถึงได้อาศัยอาวรณ์ปารีส กระทั่งเริ่มเกิดความคิดจะใช้ชีวิต
อยู่ที่นี่...เพราะว่าฉันขอบคุณ เพราะอย่างนั้นฉันก็เลยไม่สนใจว่าคนอื่นจะพูดยังไง
ฉันสนใจแค่ว่าคุณจะคิดยังไง...Je t'aime, à ce moment (ณ ตอนนี้ ฉันรักคุณ)
แล้วคุณล่ะคะ ชอบฉันหรือเปล่า ที่ผ่านมา...ฉันสัมผัสได้ว่าคุณเองก็ชอบฉันอยู่บ้าง
ไม่มากก็น้อย...แต่ว่าฉันไม่กล้าถามค่ะ

คำนำ

มีใครที่ทำงานไม่ตรงกับสายที่เรียนมาบ้างไหมคะ... คิดว่าคงมีไม่น้อยเลย ที่ตอนเรียนเลือกเรียนสายหนึ่ง แต่ตอนจบมากลับไม่ได้ทำงานในสายนั้น 'จางซูอิ' นางเอกจากเรื่อง 'Dear Mr. MOF หวานละมุน... คุณที่รัก' เองก็เหมือนกันค่ะ หลังเรียนจบเธอพบว่าตัวเองชอบขนมหวานและอยากเป็นเชฟทำขนมหวานหรือ ปาตีซีเย่ ซูอิจึงตัดสินใจครั้งใหญ่ เก็บข้าวของเดินทางออกจากประเทศบ้านเกิด เพื่อเริ่มเรียนทำขนมหวานไกลถึงปารีส ประเทศฝรั่งเศส

ในการเดินทางครั้งนี้ นอกจากซูอิจะได้ไล่ตาม 'ความฝัน' บนเส้นทาง การเป็นเชฟทำขนมหวานแล้ว เธอยังได้พบกับ 'มิสเตอร์เอ็มโอเอฟ' เชฟขนมหวาน หลุมหลอเล้าของดวงตาสีฟ้าคู่สวย คนที่ใครๆ ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าเขานั้น ทั้งเย่อหยิ่งและเย็นชา เวลาทำงานก็ทิ้งโหดทั้งดู่ แต่ซูอิกลับค้นพบว่าภายใต้ ภาพลักษณ์เหล่านั้นซ่อนชายหนุ่มผู้แสนน่ารักและอบอุ่นเอาไว้ การไล่ตาม 'ความรัก' จึงเริ่มต้นขึ้น...

การสมัครเป็นผู้ช่วยสอนของเชฟเพื่อให้ได้อาศัยอยู่ที่ปารีสต่อจะทำให้ซูอิ พิสูจน์ใจหนุ่มฝรั่งเศสคนนี้ได้อย่างไร อะไรจะกลายมาเป็นอุปสรรคขัดขวางรักครั้งนี้ ของเธอบ้าง และมิสเตอร์เอ็มโอเอฟของซูอิจะหวานละมุนได้แค่ไหน... หากพร้อมแล้ว มาร่วมเดินทางไล่คว้าความฝันและความรักครั้งนี้ไปกับซูอิกันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟ ปาตีซีเย หรือเชฟขนมหวานชาวฝรั่งเศส มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเป็นชื่อที่จางชวี่เรียกเขา เพราะเขาเข้าประกวดการแข่งขัน Meilleur Ouvrier de France หรือ MOF ชนะไม่ว่าใครที่ได้ทำงานร่วมกับเขาจะต้องบอกว่าเขานั้นแสนเยอหยิ่งและร้ายกาจ แต่แท้จริงกลับมีมุนน่ารักๆ ในตัวอยู่น้อย โดยเฉพาะเมื่ออยู่กับจางชวี่ จากเชฟแสนเย็นชา ก็กลับกลายเป็นหนุ่มหล่อแสนอบอุ่นไปได้

จางชวี่

สาวชาวจีนผู้ออกเดินทางตามหาฝัน ชวี่เรียนจบเอกภาษาญี่ปุ่น แต่วันหนึ่งเธอกลับพบว่าตัวเองมีความสนใจเกี่ยวกับขนมหวานและอยากเป็นปาตีซีเย จึงตัดสินใจออกเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลบินมาเรียนทำขนมไกลถึงปารีส ประเทศฝรั่งเศส ซึ่งสถาบันทำขนมแห่งนี้เป็นเองที่ทำให้เธอได้พบกับมิสเตอร์เอ็มโอเอฟ

บทที่ 1

ส่องน้ำข้ามทะเลมาพบคุณ

สนามบินเชียงใหม่ผู้ตง

"เออละ ไกลถึงเวลาแล้ว ฉันจะเข้าไปละนะ พวกพี่รีบกลับไปเร็วเข้า
นี่ก็มืดแล้ว ตอนขับรถกลับไปที่วังด้วย"

ฉันลุกขึ้นพร้อมหยิบกระเป๋าขึ้นสะพาย แต่พี่เจ็ยกลับนั่งนิ่งไม่ไหวติง

"โอ๊ยอ้ย อย่าทำหน้ามั่วคิ้วขมวดแบบนั้นสิ แค่วันเดี๋ยวนะ เดี๋ยวเรียนจบ
ฉันก็กลับมาแล้ว ปีหน้าก็อยู่ฉลองวันเกิดกับพี่ได้แล้วนา"

พี่เจ็ยลุกขึ้นยืนช้าๆ ไปหน้ายังคงเต็มไปด้วยความโศกเศร้า "เธอโตมา
ขนาดนี้...นี่เป็นครั้งแรกเลยที่จะต้องห่างจากพวกเรา แถมยังไปไกลซะด้วย
จะไม่ให้เป็นห่วงได้ยังไงกัน"

ฉันโบกโทรศัพท์มือถือในมือ "ตอนนี้เทคโนโลยีไปไกลถึงขนาดนี้แล้วนะ
คิดถึงก็ส่งวีแชต* มาหาฉันสิ"

"วีดีโอคอลล์กับเราบ่อยๆ นะ" แม่เอ่ยขึ้นมา

"คะแม่"

"ถ้าเงินไม่พอใช้ก็ต้องบอกมานะ"

* วีแชต หรือ เวชชั่น เป็นแอปพลิเคชันส่งข้อความที่สามารถใช้งานได้ทั้งโทรศัพท์มือถือที่มีระบบปฏิบัติการไอโอเอส แอนดรอยด์ และคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล สามารถแชต ส่งรูป ส่งไอคอน รวมถึงไฟล์เสียงได้อย่างรวดเร็ว และสามารถดูแบบเห็นหน้าได้

"ค่ะพี่..."

"แล้วอย่าไปทะเลาะกับเพื่อนๆ ละ" แม่ส่ายทับ

"...ค่ะ"

"อย่าเล่าแต่เรื่องดีๆ ละ เรื่องร้ายๆ ก็ต้องเล่าให้ฟังด้วย" พี่เจียย้ำ

แม้จะเข้าใจความรู้สึกของทุกคน แต่ฉันก็รำคาญใจอยู่ไม่น้อย "พูดกันคนละประโยคแบบนี้มันน่ารำคาญนะคะ เอาละๆ รีบกลับกันเถอะค่ะ ฉันจะเข้าไปจริง ๆ แล้ว"

พี่เจียถอนหายใจเอือกใหญ่ ดึงตัวฉันเข้าไปกอดเอาไว้แน่น "ดูแลตัวเองดีๆ ละ"

"รับทราบ!"

เวลาห้าทุ่มห้าสิบห้า

เดินทางจากสนามบินเซี่ยงไฮ้ผู้ตงมุ่งสู่ทิศตะวันออกไปยังสนามบินปารีสชาร์ล เดอ โกล* ซึ่งอยู่ห่างกันเป็นระยะทางเก้าพันสองร้อยหกสิบเอ็ดกิโลเมตร ฉันออกจากซูโจว มุ่งตามล่าความฝันที่อีกฝั่งหนึ่งของซีกโลก... ฉันอยากเป็นเซฟชนมหวาน

คิดว่าฉันกล้าหาญมากไหมคะ

ฉันบอกเลยว่าทั้งหมดนี้เป็นเรื่องเหลือเชื่อ

ชื่อของฉันคือซูอี้ เดินทางมาถึงฝรั่งเศสแล้ว แต่ฉันก็ยังไม่มีชื่อภาษาฝรั่งเศสอยู่ดีเลยยังใช้ชื่อซูอี้เหมือนเดิม

ชื่อภาษาอังกฤษของฉันนั่นแหละ

ขอโทษที่...ฉันไม่มีอีกเหมือนกัน

ตอนที่มิสเตอร์เอ็มโอเอฟดูบัตรประจำตัวนักเรียนฉันครั้งแรกแล้วเรียกชื่อของฉันออกมา ใช้เวลาไปครึ่งค่อนวันเขาก็เรียกไม่ถูกเสียที

ฉันสอนเขาออกเสียงอย่างใจเย็น "ซูอี้"

* สนามบินปารีสชาร์ล เดอ โกล (Paris-Charles de Gaulle Airport) ตั้งอยู่ที่รั้ว เมืองปารีส อยู่ห่างจากปารีสไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ 25 กิโลเมตร

"ซูอี้"

ออกเสียงผิดทั้งสองคำเลย! แต่ไม่เป็นไร พวกเราค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไปก็ได้ "ซูอี้"

"ซูอี้"

ถือว่ามีพัฒนาการละนะ บักหลักสู้กันต่อไป เอาละ...อีกครั้งหนึ่ง "ซูอี้"

"ซูชิ"

...ที่รัก คุณหิวหรือไงคะ

อย่าเรียกฉันว่าซูชิได้ไหม ฉันชื่อซูอี้!!

หรือแม้แต่นามสกุลของตัวเอง มิสเตอร์เอ็มโอเอฟก็มีวิธีเรียกที่เป็นเอกลักษณ์อย่างมาก

"จิ้งเก้อ (ผิงศพ)"

จิ้ง?...ฉันนามสกุลจางต่างหากละ! ตัวอักษร g ที่อยู่ด้านหลังนั้นไม่ต้องออกเสียง มันไม่น่าฟัง!!

"จาง"

"จิง*? (สกปรก)"

เกือบจะดีอยู่แล้วเชียว แต่ทำไมถึงได้กลายเป็นคำว่า 'จิง' ได้ละ ฉันไม่ได้สกปรกนะ แค่อะไรที่ดูน่าเกลียดเท่านั้นเอง!

"ออกเสียงว่า 'จาง' ค่ะ"

"จิง"

"...ออกเสียงว่า 'จาง' ไม่ใช่ 'จิง' สักหน่อย!"

อย่างไรก็ตาม มิสเตอร์เอ็มโอเอฟมักจะอ่านนามสกุลของฉันว่า 'จิง' อยู่บ่อยๆ เพราะเขายืนยันว่าตัว 'h' ในภาษาฝรั่งเศสไม่ต้องออกเสียง ถ้าอย่างนั้นทำไมเขาถึงอ่านชื่อของพี่เขาได้ละ คำว่า 'เฮา' ก็มีตัว 'h' เหมือนกัน ไม่ใช่หรือไง ทำไมถึงไม่เรียกพี่เขาว่า 'เฮ้า' บ้าง

* จิง ในที่นี้หมายถึงสกปรก ไม่บริสุทธิ์ คำหายิบ เพราะว่านามสกุลของจางซูอี้ zhāng (张) อ่านออกเสียงว่าจาง เมื่อเขียนเป็นอักษรละตินจะเป็น Zhang แต่เนื่องจากภาษาฝรั่งเศสตัว h จะไม่ออกเสียง มิสเตอร์เอ็มโอเอฟจึงอ่านนามสกุลของซูอี้กลายเป็น zāng ซึ่งโดยทั่วไปคนที่พูดภาษาจีนจะนึกถึงคำว่าจาง zāng (脏) ที่แปลว่าเปรอะเปื้อน เลอะเทอะ ไม่บริสุทธิ์ สกปรก หรือคำหายิบ

เป็นคนฝรั่งเศสที่เอาแต่ใจซะมดเลย!

ฉันไม่รู้จะทำยังไงกับเขาจริงๆ นะ อีกร้อยก่อกลักการันตีเลยว่า
มิสเตอร์เอ็มโอเอฟต้องตั้งใจอย่างแน่นนอน เขาตั้งใจแน่ๆ!

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเป็นคนแบบไหนกันแน่นะ

ในหมู่นักเรียนพวกเขารู้กันว่ามิสเตอร์เอ็มโอเอฟเป็นคนดุ...มัน
เป็นไปได้ด้วยเหรอ ฉันว่าเขาอ่อนโยนจะตายไป ส่วนผู้ช่วยสอนต่างก็บอกว่า
มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเป็นคนละเอียดรอบคอบถึงขั้นดุคันเลยทีเดีย...
อย่างนั้นเหรอ แน่ใจหรือเปล่าว่าเรากำลังพูดถึงคนคนเดียวกันอยู่เนี่ย

ถ้างั้น...มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเป็นคนแบบไหนกันแน่

ถ้าจะให้ฉันพูดละก็...มิสเตอร์เอ็มโอเอฟของฉันเนี่ยเป็นคนเอาแต่ใจ
ตัวเป้งเลยละ เรียกว่าความเอาแต่ใจอยู่ในระดับสูงปรี๊ดเชียวนะ แถมยัง
เย่อหยิ่ง ใจแคบ แล้วก็เป็นคนคิดเล็กคิดน้อยในแบบที่สูงปรี๊ดเสียยิ่งกว่า
สูงปรี๊ดในสูงปรี๊ดเสียอีก

ส่วนเรื่องอายุจิตใจ...ก็น่าจะสักสิบเอ็ดปีได้ละมัง

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟมักจะโอ้อวดทุกอย่างที่เกี่ยวกับประเทศฝรั่งเศส
ให้พวกเราฟังด้วยความภาคภูมิใจเสมอ มีอยู่ครั้งหนึ่ง...เขาสั่งจองนมวัวไขมัน
จากฟาร์มเป็นกรณีพิเศษให้ส่งตรงถึงที่เพื่อเอามาใช้ในคาบเรียนทำไอศกรีม
และส่วนที่เหลือก็รินให้พวกเราดื่มกันทุกวัน โดยเรียกการกระทำนี้อย่าง
ไพเราะว่าเป็น 'การเพิ่มแคลเซียม'

แรกๆ ฉันก็ค่อนข้างตื่นเต้นกับความใจดีของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟ จนกระทั่ง
เขาบอกกับฉันว่า "นมวัวของฝรั่งเศสอร่อยที่สุดเลยใช้ไหมล่ะ ประเทศจีน
มีนมวัวที่ดีขนาดนี้หรือเปล่า"

คน! ชี้! อวด!

นมผงของจีนก็ไม่เท่าไรหรอก แต่ว่านมวัวนี่อร่อยมากเลยนะรู้หรือเปล่า

แคว้นเบรอตานูบ้านเกิดของเขามีอาหารทะเลเป็นอาหารท้องถิ่น
"คุณอยู่ประเทศจีนเคยได้กินหอยนางรมที่อร่อยขนาดนี้หรือเปล่า"

ทำไมจะไม่เคยล่ะคะ แหม ทั้งอวบอ้วนทั้งสดใหม่ซีวล่ะ หนำซ้ำ
เมืองติดทะเลยังขายกันเป็นครึ่งกิโลเลยทีเดียว แต่ที่นี้ขายกันเป็นตัว...

ฉันจำได้ว่าเมื่อก่อนตอนไปเดินเที่ยวเล่นกันในร้านเครื่องครัว โมรา
เพื่อนของฉันหนีบไปเห็นป้ายราคาเตาไฟฟ้าติดไว้ว่าหนึ่งพันสามร้อยห้าสิบบ
ยูโร

หนึ่งพันสามร้อยห้าสิบบยูโร...แปลงเป็นค่าเงินหยวนแล้วเท่ากับเท่าไรหร
กันนะ

ตั้งประมาณหมื่นหยวนได้แน่ะ ซื้อเตาไฟฟ้าราคาหนึ่งหมื่นหยวน
จั้นเหรอ...ขอถามหน่อยเถอะ เตาไฟฟ้าที่นี้เสียมขอบทองหรือฝังเพชร
ด้วยเหรอ

ใครจะซื้อกัน?! เอาเงินมาให้ฉันนี้ เดี๋ยวฉันจะซื้อแบบที่ผลิตในจีน
มาให้สักสิบเตาเลยดีไหม สีอะไรก็ได้ตามใจเธอเลย ฟังก์ชันตามที่เธอ
เลือกเลย ถ้าใช้ไม่ดีฉันจะคืนเงินให้ทั้งหมด

ประเทศของฉันใหญ่โตข้าวของมากมาย อะไรๆ ก็มีหมดนั่นแหละ
ยกเว้นมิสเตอร์เอ็มโอเอฟ...

พออยู่กับมิสเตอร์เอ็มโอเอฟฉันถึงได้ลองชิมผลไม้ที่ไม่มีหรือหายาก
ในประเทศจีนอย่างพวกแบล็กเคอร์เรนต์ด้วย มีครั้งหนึ่งที่เขาเรียกให้ฉัน
เอาแบล็กเคอร์เรนต์บดแช่แข็งไปละลาย ตอนนั้นเองฉันจึงพูดขึ้นว่าไม่เคยกิน
ผลแบล็กเคอร์เรนต์แบบสดๆ มาก่อนเลย

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟถึงกับตันตระหนก "ประเทศจีนไม่มีแบล็กเคอร์เรนต์
เหรอ"

"ไม่มี...มั้งคะ" ฉันไม่แน่ใจและไม่กล้าพูดจาก้าวซ้ำด้วย "เอาเป็นว่าฉัน
ไม่เคยกินก็แล้วกันคะ"

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเบ้าปากเล็กน้อย แต่เขาก็ปิดปากเงียบไม่พูดอะไร
ถัดไปจากวันนั้นสองสามวันเป็นวันศุกร์ ปรากฏว่ามีแบล็กเคอร์เรนต์
กล่องหนึ่งอยู่ในลิฟต์ส่งขึ้นมาจากห้องครัวชั้นล่างพร้อมกับวัตถุติดอื่นๆ

ฉันทจจ จ้องๆ แบล็กเคอร์เรนต์กล่องนั้นแล้วถามขึ้นว่า "เสียวเฮย
บอกว่าคุณเป็นคนสั่งมา พวกเราต้องใช้แบล็กเคอร์เรนต์สดด้วยเหอะคะ
หรือว่าชั้นล่างส่งมาผิด?"

"ไม่ได้ส่งผิดหรอก ผมเป็นคนสั่งมาเองแหละ" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟ
เปิดกล่องออกแล้วหยิบให้ฉันลูกหนึ่งพร้อมกล่าวอย่างกระหึ่มยิ้มย่อง "คุณ
บอกว่าที่จีนไม่มีนี่ ฉันรีบชิมของประเทศฝรั่งเศสราชะสิ"

ความซาบซึ้งที่มีหายวับไปเลย ฉันอดกลั้นความหงุดหงิดเอาไว้ในใจ
พยายามไม่ให้ตัวเองกลอกตาพลางรับแบล็กเคอร์เรนต์ลูกนั้นมาใส่ปาก

"เป็นยังไงบ้าง"

ฉันผีนกกลืนแบล็กเคอร์เรนต์ลงไป "ค่อนข้าง...เปรี้ยวค่ะ"

"เติมไปด้วยวิตามินซีจำนวนมากเชียวนะ คุณไม่เคยกินมาก่อนก็
กินให้เยอะๆ สิ" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟกล่าวพลางหยิบแบล็กเคอร์เรนต์
เตรียมจะวางมันลงในมือฉันอีก

ฉันทำสีหน้ารังเกียจเพราะมันไม่ได้ค่อนข้างเปรี้ยว แต่มันเปรี้ยวมาก
เลยต่างหาก เปรี้ยวจะตายอยู่แล้ว! ถ้าจะพูดถึงผลไม้ที่มีวิตามินซีสูง ให้ฉัน
กินก็ว่าแทนได้หรือเปล่า ฉันจะต้องกินแบล็กเคอร์เรนต์เท่านั้นเหอะ

ฉันดันมือเขาออกไป "ไม่เอาค่ะ มันเปรี้ยว พวกเราบดมันให้แหลก
แล้วเอาทำไปไอศกรีมกันเถอะนะคะ"

"ไม่ได้นะ!" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟยังพยายามยัดแบล็กเคอร์เรนต์ใส่มือฉัน
ให้ได้ "เมื่อเทียบกับการกินอาหารเสริมเพิ่มวิตามินแล้ว ผู้กินผลไม้ให้เยอะๆ
จะดีกว่า"

"หา?"

"หาอะไรกันล่ะ เด็กดี...ทั้งหมดนี้เป็นของคุณแล้วนะ ผมจะคอยดู

จนกว่าคุณจะกินมันหมด"

"กิน...หมดนี่เหียนะ! ตอนนี้นะหรือ" นี่เขาหยอกฉันเล่นอยู่ใช่หรือเปล่า...

"ใช่แล้ว"

"ไว้กินพุงนี้ไม่ได้หรือคะ" ฉันวางแผนดินร่นหนีเจียนขาดใจ "หรือว่าเหลือไว้ก่อนแล้วค่อยกินตอนเที่ยงอีกได้ไหมคะ"

"ไม่ได้" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเอ้อย่างหนักแน่น ชูช้อน้อยก็ไร้เรี่ยวแรงที่จะต่อต้าน

เฮ้อ...ก่อนหน้านี้ทำไมไม่สำรวจภาพไปตรงๆ ว่าฉันกินยาแก้ปวดประจำเดือนนะ จะต้องโกหกเขาว่ากินวิตามินไปทำไม จบเลยคราวนี้ ขุดหลุมสุสานให้ตัวเอง* ซะแล้ว!

ตัวอย่าง

* ขุดหลุมสุสานให้ตัวเอง เป็นสำนวนจีน หมายถึงสิ่งที่ตนเองกระทำคือการรณหาที่ คล้ายการขุดหลุมฝังศพให้ตัวเอง

บทที่ 2

อยู่ต่อเป็นผู้ช่วยสอนที่สถาบัน

ก่อนที่จะมาเป็นผู้ช่วยสอนที่สถาบันแบบเต็มตัว ตอนนั้นฉันยังไม่ค่อยได้พูดคุยกับมิสเตอร์เอ็มโอเอฟสักเท่าไรนัก เพราะเราสอนในชั้นเรียนขนมหวานของเชพระดับสูงเท่านั้น ช่วงที่เริ่มเรียน ฉันยังเป็นแค่เชฟมือใหม่ จึงไม่มีโอกาสเข้าเรียนในคาบเรียนของเขา

และเดิมทีฉันเองก็ไม่ได้มีความคิดจะอยู่ที่สถาบันต่อแบบยาวๆ จึงเป็นธรรมดาที่จะไม่ได้ทำความสนิทสนมกับบรรดาเชฟเอาไว้มากเท่าไรนัก ทั้งๆ ที่นั่นอาจเป็นโอกาสในการขอฝึกงานที่ดียิ่งขึ้นได้

ฉันเรียนมาถึงระดับกลางแล้ว มิสเตอร์เอ็มโอเอฟก็อยู่ในช่วงมุ่งเข้าสู่การประกวดเอ็มโอเอฟ* ดังนั้นฝ่ายบริหารจึงไม่ได้จัดตารางให้เขาสอนอีก จึงไม่มีใครได้เห็นหน้าเห็นตาของเขาเลยในขณะนี้ ได้ยินแค่ว่าเขาขังตัวเองอยู่ในห้องเล็กๆ ที่ชั้นสามเพื่อทำบททดสอบจนติดขั้น และบางครั้งจะมีนักเรียนเห็นเขาเดินออกมาล้างมือบ้าง แต่ก็อยู่ในท่าทางรีบร้อนตลอด ฉันเองก็เคยเจอเขาหลังเลิกเรียนในรถไฟใต้ดินครั้งหนึ่ง แต่เกรงว่าเขาจะลืม 'ยายคนชื่อบ๊อ' อย่างฉันไปนานแล้ว

* MOF หรือ Meilleur Ouvrier de France เป็นการประกวดเพื่อจะได้เป็นช่างฝีมือที่ดีที่สุดของฝรั่งเศส การประกวด MOF นั้นไม่ได้จำกัดอยู่แค่ด้านอาหารเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงช่างฝีมือในแขนงอื่นๆ เช่น งานก่อสร้าง งานด้านแฟชั่น งานด้านความสวยงาม ฯลฯ ทุกสายงานฝีมือสามารถเข้าร่วมการประกวดได้ แต่สายงานที่เป็นที่รู้จักที่สุดจะเป็นด้านอาหาร ซึ่งก็แยกย่อยออกไปอีกว่าเป็นการปรุงอาหารแบบใด

ในเมื่อเป็นอย่างนี้ ฉันก็เลยได้ยินเรื่องเมาท์มอยเกี่ยวกับมิสเตอร์ เอ็มโอเอฟในท้องตลาดมาไม่น้อย

อายุของเขาเป็นปริศนา ดูแล้วน่าจะสักยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดได้มั้ง แต่ว่ารูปร่างหน้าตาของคนยุโรปก็ช่างหลอกตาเหลือเกิน ดูอย่างมาตามเจ้าของบ้านที่ฉันเช่าอยู่สิ...ฉันคิดมาตลอดว่าหล่อนเป็นผู้หญิงวัยกลางคนที่ชื่นชอบ 'แฟชันยุค 60' อายุมากที่สุดก็น่าจะมากกว่าแม่ของฉันสักปีสองปี แต่ที่ไหนได้ กลับเป็นคุณยายผู้ทันสมัยไปเสียได้

ตอนนั้นฉันขอตกแต่งห้องที่เช่าใหม่ซึ่งจำเป็นต้องให้เจ้าของบ้านเซ็นรับรองเพื่อยืนยันก็เลยได้เห็นบัตรประชาชนของมาตามเข้าโดยไม่ได้ตั้งใจ มาตามเกิดปี 1949

ปี 1949...มีเคล็ดลับให้ดูอ่อนกว่าวัยจริงๆ เสียด้วย!

ถ้าคาดเดากันตามทฤษฎีนี้แล้ว มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเองก็น่าจะไม่ได้อายุแค่อยี่สิบเจ็ดแน่ๆ และเมื่อพิจารณาปริมาณเส้นผมและตีนผมแล้ว คาดว่า จะต้องสามสิบขึ้นไปอย่างแน่นอน แต่คงเกินสามสิบไปไม่มากเท่าไร อาจจะประมาณสามสิบเอ็ดสามสิบสองนี่แหละ

ชีวิตส่วนตัวของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟเองก็เป็นปริศนา ว่ากันว่าเขาแต่งงานแล้ว หย่าแล้ว แม้แต่คนที่บอกว่าคู่สมรสของเขาเสียชีวิตไปแล้วก็มีจริงสิ...มีคนบอกว่าเขาเป็นเกย์ด้วยนะ

ขอร้องล่ะ! อย่าเดาแล้วไปหน่อยเลย ก็แล้วทำไมจะต้องคิดว่าคนหล่อและมีความสามารถต้องเป็นเกย์กันหมดด้วยล่ะ ถึงฉันจะชื่นชอบโมเมนต์ของพ่อหนุ่มผมลอนกับคุณถั่ว* ในทีวี่นั้นเหมือนกัน แต่ในชีวิตจริงก็ช่วยไว้ชีวิตบรรดาสาวโสดหน่อยได้หรือเปล่า

แต่พี่เจี๋ยเองก็มีคำพูดที่เจ๋งสุดๆ ไปเลย เขาบอกไว้ว่า 'ชายคนไหนไม่ได้สวมแหวนก็ถือว่าเขายังโสด มองแล้วให้รีบเข้าไปจับจองซะ!'

* พ่อหนุ่มผมลอนกับคุณถั่ว หมายถึงเซอร์ลีโอ โซลล์สกับคุณหมอวัตสันผู้ช่วยของเขา

มিসเตอร์เอ็มโอเอฟใช้โทรศัพท์ไอโฟนรุ่นห้าเอสแต่ไม่ได้ลงแอปฯ โซเชียลมีเดียเอาไว้เลย ไม่ว่าจะเฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ หรือว่าอินสตาแกรม แถมเขายังเสียตีสักเรียนทีวันๆ เอาแต่จับโทรศัพท์มือถือว่ายอมให้เครื่องใช้ไฟฟ้ามาบงการสมองของตัวเองอีกด้วย

นี่มันยุคดิจิทัลแล้วนะ หรือว่ายังมีคนที่ไม่ต้องการผูกสัมพันธ์กับคนอื่นๆ อยู่ด้วย?

ทว่าความคิดของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟนั้นแตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง "ผมไม่จำเป็นจะต้องแชร์ชีวิตของตัวเองให้คนอื่นดูเสียหน่อย ถ้ามีอะไรจริงๆ ค่อยส่งข้อความหรือโทรศัพท์เอาก็พอ"

เขาพูดได้ถูกต้องจนฉันหมดเหตุผลที่จะโต้แย้งเลยละ

ฉันเลยถามเขาว่า "แล้วนอกจากสอน ตอนอยู่ระหว่างทางมาสถาบัน ระหว่างทางกลับบ้าน แล้วก็ระหว่างดื่มกิน ปกติคุณทำอะไรบ้างคะ"

ตอนนั้นมิสเตอร์เอ็มโอเอฟก็โผล่ออกมาว่า "คิดเมนูใหม่ๆ"

"นั่นนอกจากคิดเมนูใหม่ล่ะคะ"

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟตอบโดยไม่คิดเลยสักนิด "ทดลองเมนูใหม่"

"นอก! เหนือ! จาก! เมนู! ละ! ค่ะ!"

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟก็ยังตอบกลับมามีอย่างไม่ว่างเลยแม้แต่หน่อย "ถ้าฉันก็ดูปลาว่าเย็นน้ำไปมา"

ที่บ้านของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟมีตู้ปลาขนาดใหญ่ เลี้ยงปลาสวยงาม เอาไว้ตู้หนึ่ง เวลาไม่มีอะไรทำเขาก็จะจ้องมองมัน ก่อนหน้านั้นเขาจ้องมองปลาเหล่านั้นอยู่คนเดียว แต่ตอนนี้กลายเป็นว่าฉันกับเขาจ้องมองมันอยู่ด้วยกันสองคน...มองตลอดทั้งป้าย

แหละๆ

สนุกต๊อด...แล้วก็มีความสุขมากๆ เลยด้วย หรือไม่จริงคะ

ฉันทำได้เพียงหัวเราะแหละๆ

หลังจากฉันได้เลื่อนระดับไปสู่ชั้นสูงแล้วก็เลยได้เข้าเรียนในคาบเรียนสาธิตของเขา และตอนนั้นเขาไม่ใช่เซพธรรมดาๆ อีกต่อไปแล้ว แต่เป็นเอ็มโอเอฟสวมชุดยูนิฟอร์มที่มีธงชาติบนปกเสื้อเป็นเอกลักษณ์ซึ่งมีแค่บรรดาเอ็มโอเอฟเท่านั้นถึงจะได้รับเกียรตินี้ และเกียรติยศของเอ็มโอเอฟนี้ได้รับมาจากประธานาธิบดีซึ่งเป็นผู้มอบให้ด้วยตนเอง ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาที่สถานะของเขาจะแตกต่างออกไป

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเกลียดนักเรียนที่สวมชุดยูนิฟอร์มสกปรกและยับเยินเป็นที่สุด ดังนั้นทุกครั้งก่อนจะถึงคาบเรียนของเขาหนึ่งวัน ฉันไม่เพียงเอาชุดของตัวเองออกมาซัก แต่ยังใช้เตารีดรีดให้เรียบกริบเป็นพิเศษอีกด้วย

ฉันพยายามขนาดนี้...แน่นอนว่าก็เพื่อที่จะได้เป็นที่จดจำในสายตาของเขา

ฉันโอเวอร์เกินไปอย่างนั้นหรือ...ขอร้องล่ะ...ฉันยังไม่ถึงขั้นซื้อชุดใหม่สักหน่อย!

แต่ประเด็นหลักจริงๆ ก็คือยูนิฟอร์มไฮสคูลมันไม่มีขายแล้วนะสิ...แหะๆ

หลังรอลูที่หน้าประตูห้องเรียนตั้งแต่เช้าตรู่ เพียงเพื่อจะได้เป็นคนแรกที่พูดว่า "Bonjour* เซพ" เขาจะยิ้มและตอบฉันกลับมาว่า "บงซูร์" จากนั้นก็เอนตัวหลบให้ฉันและนักเรียนคนอื่นๆ เข้าไปในห้องเรียน

เพียงแค่ประโยคทักทายที่สุภาพและธรรมดาเสียไม่ว่ามันจะทำให้หัวใจของฉันเต้นตึกตักไม่หยุด

ใช่แล้ว...หัวใจดวงน้อยๆ ของฉันนี่แหละ เธอยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่าล่ะ...อดทนอีกหน่อยนะ พวกเราจะต้องเดินกันไปอีกไกล

จากนั้นก็ต้องเขยียดที่นั่งตรงกลางของแถวแรกให้ได้ ฉันจะคลาดสายตา

* Bonjour (บงซูร์) แปลว่าสวัสดี

จากเทพบุตรในแต่ละท่วงท่าไปไม่ได้

การที่มีสเตอร์เอ็มโอเอฟได้เป็นเอ็มโอเอฟตั้งแต่อายุน้อยยังมีเหตุผลของมันอยู่ เพราะการสาธิตของเขาทำอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ค่อยๆ อธิบายเป็นข้อๆ อย่างละเอียดและชัดเจนด้วยท่าทางอันคล่องแคล่ว

และตั้งแต่คาบแรกนั้นเป็นต้นมา ฉันก็จำได้เพียงดวงตาสีฟ้าอ่อน ขวบนหลงใหลของเขา และเสียงทุ้มต่ำอันเต็มไปด้วยแรงดึงดูดที่ทะลุผ่านหัวใจของฉันไปไม่หยุดหย่อน

นักเรียนซู้...นี่เธอยังตั้งใจเรียนอยู่หรือเปล่าเนี่ย

เห็นได้ชัดเลยว่าทำไม่ได้

ฉันได้กลายเป็นแฟนคลับสาวผู้คลั่งไคล้ไร้สติของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟอย่างเป็นทางการแล้ว หรือจริงๆ ควรจะเรียกกว่าเป็นหญิงสาวผู้หลงใหลเขาอย่างโง่หัวไม่ขึ้นดีล่ะ

แต่ตัวฉันไม่มีทางยอมรับหรอก!

เพราะฉันไม่ได้คลั่งไคล้ไร้สติหรือแค่หลงใหลบุคลิกของเขา แต่เป็นแฟนตัวจริงที่มีรักแท้ให้เขาต่างหาก รักแท้จะเข้าใจหรือเปล่า!

หลังเรียนคาบเรียนสาธิตเสร็จแล้ว ฉันก็ตามมาจ้องมองเขาสอนในคาบเรียนปฏิบัติต่อ สุดท้ายเมื่อรวมทุกคาบที่ฉันเข้าเรียนแล้วก็นับว่าได้มองเขาแค่สามครั้งเหมือนมองดาวมองพระจันทร์* เท่านั้น

ทำใจได้ละ...นักเรียนในชั้นปีเดียวกับฉันมีมากเกินไปถึงจริงๆ นี่นา แค่คาบของหวานระดับสูงก็แบ่งออกเป็นแปดกลุ่มแล้ว แต่มีคนบอกเหมือนกันนะว่ากลุ่มอื่นๆ ได้เข้าเรียนตั้งหกครั้ง

มากกว่าเป็นเท่าตัวเลยนี่!

อารมณ์เสียอะ เริ่มจะโมโหแล้วนะ...เรื่องนี้ก็ไม่ใช่ธรรมดาเหมือนกัน!

แต่ไม่เป็นไรหรอก ไม่มีโอกาสก็สร้างโอกาสขึ้นมาซะเองเลยสิ เข้าเรียนกับเทพบุตรไม่ได้ก็ต้องไขว่คว้าให้ได้เข้าเรียนกับเทพบุตร!

* มองดาวมองพระจันทร์ เป็นสำนวน หมายถึงเพ้อรำคออย่างใจจดใจจ่อ

แนวความคิดอันชั่วร้ายนี้เดิมที่มีต้นทุนมาจากประเทศของฉัน และฉันไม่คิดจะรออะไรต่อไปอีกสักนิดเดียว กลางเดือนมิถุนายนก็จะถึงพิธีจบการศึกษาแล้ว ดังนั้นการซื้อตัวเครื่องบินเอาไว้ก่อนจึงเป็นเรื่องจำเป็นมาก แต่ว่าตรงหน้าฉันกลับมีอะไรที่ดึงดูดใจมากกว่านะสิ...และเพื่อสิ่งที่ยั่ววนใจนี้ฉันจะพยายามอยู่ต่อไปให้ได้เลยละ

เพื่อมิสเตอร์เอ็มโอเอฟแล้ว...ก็ทำได้เพียงขยายเวลากลับบ้านของฉันออกไปเท่านั้น

นักเรียนที่เรียนไปถึงระดับสูงทุกคนจะมีโอกาสยื่นขอฝึกงาน และหนึ่งในการฝึกงานนั้นรวมการอยู่ช่วยสอนที่สถาบันเอาไว้ด้วย ดังนั้นถ้าอยากได้อยู่เคียงข้างกับเทพบุตร...การเป็นผู้ช่วยสอนที่สถาบันก็เป็นโอกาสสุดท้าย และเป็นโอกาสที่ดีที่สุดของฉันด้วย

เดือนมีนาคมฉันจึงตรงไปยังฝ่ายกิจการนักเรียนเพื่อยื่นคำขอเดือนเมษายนทำแบบทดสอบ หลังจากนั้นก็รอการแจ้งผลกลับมา

ช่วงเวลาแห่งการรอคอยช่างแสนยาวนาน เพราะว่าโจแอนนาที่รับผิดชอบการช่วยสอนในฝ่ายกิจการนักเรียนกับเซฟปากกว้างที่เป็นคนจัดระเบียบการฝึกงานของนักเรียนต่างผลักดันไปพักร้อน

ชาวฝรั่งเศสไม่มีอะไรอย่างอื่นให้ทำ ขอเพียงไม่มีธุระก็มักจะออกไปชุดเส้นลวด* กัน พวกเขาเรียกมันว่าการตีมัดกับชีวิต

แต่นี่ก็เป็นประสบการณ์ที่ฉันคุ้นชินแล้ว การเร่งให้คนฝรั่งเศสทำอะไรสักอย่างมีแต่จะเพิ่มความอึดอัดใจให้ตัวเอง ดังนั้นในเวลานั้นนอกจากรอคอย...ฉันก็ทำได้เพียงแค่ออกกำลังกายเท่านั้น

รอนกระทั่งพวกเขากลับมาก็ปลายเดือนพฤษภาคมแล้ว ฉันยังไม่มั่นใจใจว่าควรกลับบ้านหรืออยู่ที่นั่นต่อดี และถ้าหากยังไม่ซื้อตัวเครื่องบินตอนนี้ราคาก็จะขึ้นอีกเป็นเท่าตัว!

* คำว่าพักร้อน ในภาษาฝรั่งเศสคือ Vacation (วากาซียง) ออกเสียงคล้ายกับคำว่า 挖个坑 (วากังกิง) ในภาษาจีนซึ่งแปลว่าขุดเส้นลวด

แต่ใครจะสนใจล่ะว่าตัวเครื่องบินของฉันจะราคาขึ้นเป็นเท่าตัวหรือเปล่า
แถมใกล้จะเข้าสู่สัปดาห์แห่งการสอบแล้ว ดังนั้นมาตั้งใจเตรียมตัวสอบกันเถอะ
เอาล่ะ... ไว้สอบเสร็จแล้วค่อยถามใหม่อีกที

จนกระทั่งวันหนึ่งของช่วงต้นเดือนมิถุนายน หลังฉันสอบดิ่งน้ำตาล
ซึ่งเป็นการสอบอย่างสุดท้ายเสร็จสิ้นก็นั่งบ๊วยอยู่บนเก้าอี้หวายในสวนดอกไม้
ที่ชั้นล่าง พอเปิดโทรศัพท์มือถือขึ้นมาก็เห็นข้อความถามถึงวันกลับบ้าน
เป็นกูรูสจากพี่เจี๋ย รวมถึงแจ้งเตือนอีเมลใหม่หนึ่งฉบับ

พอจิ้มนิ้วลงบนไอคอนรูปไปรษณีย์สีฟ้าก็พบว่าโจแอนนาเป็นคน
ส่งอีเมลมา และในนั้นมีเพียงประโยคที่เขียนไว้ว่า

'Pourriez-vous venir signer le contrat d'assistant, s'il vous plaît?'
(คุณสามารถเซ็นสัญญาผู้ช่วยได้หรือไม่)

สวรค์ยังสับสนฉันอยู่ เขาบอกให้ฉันอยู่ต่อล่ะ!
จากนั้นฉันก็อยู่ที่นั่นต่อไป เย!

ไม่ว่าจะเวลาไหน มิสเตอร์เอ็มโอเอฟของฉันก็ไม่เคยขาดแคลนแฟนคลับ
โดยเฉพาะแฟนคลับสาว ๆ

ฉะนั้นแล้ว ต่อให้ฉันจะเป็นผู้ช่วยสอนได้สำเร็จ และตั้งแต่นั้นไปก็จะใกล้ชิด
ทำความสนิทสนมกับเขา แต่เพื่อที่จะดึงดูดสายตาของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟ
และเพื่อที่จะได้รับความโปรดปรานจากเขา ฉันเองก็ต้องลำบากลำบากไม่น้อย
ทีเดียว

ฉันยอมรับว่าตัวเองไม่ร่าเริงและทันสมัยมากพอ อีกทั้งยังไม่ได้สวยพริ้ง
สะดุดตาขนาดนั้นด้วย เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ไม่อาจพึ่งพารูปลักษณ์ ฉัน
ก็ทำได้แค่ใช้ปฏิภาณไหวพริบเข้าสู่ เพราะถึงอย่างไรตัวฉันที่มีทักษะ

เพียงน้อยนิดก็ไม่อยู่ในสายตาของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟอยู่แล้ว สุดท้ายจึง
ทำได้เพียงขีดหยาดเหงื่อที่มาจากความขยันหมั่นเพียรเท่านั้น

สองเดือนกว่าๆ ไม่อยากเป็นเพียงผู้ช่วยสอนที่เขาจำชื่อไม่ได้

สองเดือนกว่าๆ อยากให้เขาจดจำฉันได้

สองเดือนกว่าๆ ถ้าเขาเองก็ชอบฉันเหมือนกัน มันจะดีสักแค่ไหนกันนะ...

ตัวอย่าง

บทที่ 3

เข้ามาใกล้ชิดเพื่อจับคุณ

เมื่อเซ็นสัญญาผู้ช่วยสอนเรียบร้อยแล้ว ฉันก็ตั้งใจซื้อปากกามาร์กเกอร์สีน้ำเงินและสีแดงจากซูเปอร์มาร์เก็ตมาตั้งมากมาย คิดว่าต่อไปจะเอาไว้วาดเส้นตรงสีน้ำเงินและสีแดงลงบนสิ่งของที่ต้องเตรียมไว้ให้กับมิสเตอร์เอ็มโอเอฟ

ก็เขาคือ 'เอ็มโอเอฟ' นี่นา...เป็นธรรมดาที่สิ่งที่เหมาะสมกับเขาที่สุดจะต้องเป็นปากคอสื่อลายธงชาติที่ไม่เหมือนใครนั่น

เดิมทีฉันอยากจะทำมันอย่างเงียบๆ ไม่กระโตกกระตากจนทุกคนรับรู้ความในใจของฉัน ดังนั้นจึงตั้งใจวาดไม่ให้ใหญ่เกินไป ส่วนอีกเหตุผลหนึ่งก็กลัวว่ามิสเตอร์เอ็มโอเอฟจะไม่ชอบที่ฉันทำแบบนี้

แต่ใครจะคิดว่ามิสเตอร์เอ็มโอเอฟของพวกเราเป็นคนที่ทำอะไรๆ ไม่เหมือนใครขนาดนี้นักล่ะ เพราะแค่เขาเห็นว่าฉันวาดธงชาติก็รีบเอาให้คนที่อยู่ข้างๆ ดูทันที

"พวกคุณรีบดูนี่! ดูสิว่านี่คืออะไร" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟยกแก้วกระดาษใบนั้นขึ้นชูไปทั่วทุกทิศ "ผู้ช่วยสอนเป็นคนวาดให้ผมล่ะ นี่เป็นสัญลักษณ์ของเอ็มโอเอฟ เป็นแก้วกระดาษเฉพาะตัวของเอ็มโอเอฟ!"

เอาล่ะๆ เฉพาะตัว...ทุกคนเขารู้กันหมดแล้วล่ะ

เขากำลังโอ้อวดอย่างเปิดเผยไม่ปิดแ

ฉันแกล้งทำเป็นยินสบายอกสบายใจอยู่ข้างๆ แต่ในใจคิดอยู่ว่าเทพบุตร
อย่างเขาช่างพอใจอะไรง่ายตายเสียเหลือเกิน ถ้ารอบตัวไม่มีใครอยู่ เขาก็คงจะ
เต้นด้วยสตั๊ปปเบาๆ คนเดียวแล้วหรือเปล่านั้น

การเป็นผู้ช่วยสอนในสถาบันนี้จะไม่ได้นั่งติดอยู่กับเชฟเพียงคนเดียว
เท่านั้น และไม่ได้อยู่กำหนดให้ดูแลนักเรียนเพียงชั้นเรียนเดียว ขณะเดียวกัน
ด้วยการจัดแบ่งคาบสอนชั้นเรียนต่างๆ ทำให้ฉันที่ถึงแม้จะเป็นผู้ช่วยสอน
ฝ่ายขนมหวาน แต่บางครั้งก็ต้องไปช่วยหั่นผักในห้องครัวชั้นล่างและ
ช่วยงานสอนทำอาหารฝรั่งเศสด้วย

โดยปกติแล้วที่ห้องครัวชั้นล่างจะหั่นผักและทำอาหารเที่ยงให้พนักงาน
ฉันจึงต้องไปช่วยเหลือเสี่ยวเฮยกับผู้ช่วยสอนคนอื่นๆ เตรียมของสำหรับ
สาริตการทำอาหารฝรั่งเศสในวันถัดไป

เสี่ยวเฮยเป็นเชฟประจำของห้องครัวชั้นล่าง จะว่าไปแล้วเขาก็เป็น
นักเรียนของที่นี่มาก่อนเช่นกัน

ฉันเคยคิดเอาไว้อย่างสวยงามเลยว่าฉันเคยเรียนทำอาหารฝรั่งเศส
มาก่อน ดังนั้นไม่ว่าพวกเขาจะให้ฉันทำอะไร ก็ไม่น่ามีเรื่องยุ่งยาก...

แต่ที่ไหนได้...ความจริงคืองานที่แบ่งมาให้ฉันนั้นเป็นการต่อสู้กับ
หัวหอมลูกเล็กสีม่วงที่มีชื่อเรียกในภาษาฝรั่งเศสว่า 'Échalote'

เสี่ยวเฮยบอกว่าต้องการ 'Ciseler' พวกมันทั้งหมด...ก็ต้องสับพวกมัน
ให้แหลกนั่นแหละ

สับ...ให้แหลก...จั้นเหรอ

Tout*? ทั้งหมดนั้นนะเหรอ...พูดจริงหรือเปล่า

ฉันมองหัวหอมลูกเล็กที่กองพะเนินเป็นภูเขา...เสี่ยวเฮย คุณไม่ได้
ล้อเล่นใช่ไหม ไม่ได้หยอกล้อฉันอยู่แน่ะ นี่จะทำให้ฉันหันไปจนถึงป๊อวก

* Tout (ตุ) แปลว่าทั้งหมด

เดือนมะเมีย* เลยหรือยังไงกัน

ที่ข้างหูได้ยินเสียงของเสี้ยวเฮยลอยมาแว่วๆ ว่า "ตอนเช้าหั่นไม่เสร็จก็มาหั่นต่อตอนบ่ายนะ"

ตอนเที่ยงบรรดาเซฟทั้งหลายจะลงมากินข้าวข้างล่างกัน พอพวกเขาเห็นฉันท้าทายไหลพราก สองตาแดงก่ำ ก็คิดเอาเองว่าฉันไม่ได้รับความยุติธรรมขนาดไหนเชียว จึงพากันเข้ามาลอบฉันทีละคน

ฮือๆ คราวหน้าให้พวกคุณมาหั่นหัวหอมบ้างดีไหมล่ะ นี่ฉันหั่นมาทั้งเช้าแล้วนะ!

เสี้ยวเฮยนะเสี้ยวเฮย คุณบอกมาเลยวาระหว่างเรามีความแค้นใหญ่หลวงขนาดไหนกันเชียว ตอนแรกที่ฉันทดสอบเป็นผู้ช่วยสอน คุณก็ให้ฉันออกไปห่าสับลูกในสับห่านาที่ แถมเป็นไขห่าสับลูกที่เพิ่งต้มเสร็จซะด้วย!

ข้างเถอะๆ ไม่พูดแล้ว พูดไปก็มีแต่น้ำตา

ใครก็ได้ช่วยมาวอดตาให้ฉันหน่อยสิ ซอกเล็บของฉันมีแต่กลิ่นหัวหอมเต็มไปหมดแล้ว!

วันนี้...ในฐานะที่เป็นผู้ช่วยสอนของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟ ฉันก็จะได้สอนด้วยกันกับเทพบุตรแล้วละ!

ตื่นเต้นจังเลย! ตื่นเต้นจัง!!

อนุญาตให้ฉันส่งเสียงดังก้องฟ้าสักสามวินาทีนะ วะ! ฮะ! ฮ่า!

อืม...ฉันจะทำออกมาให้ดีเลยละ จะให้ชายหน้าเทพบุตรที่เป็น 'เอ็มโอเอฟ' ไม่ได้

หลังกินมื้อกลางวันในห้องครัวชั้นล่างเรียบร้อยแล้ว ผิงน้อยชูมือขึ้นชั้นแข็งก็รีบตรงไปยังห้องเรียนสาธิตเพื่อเตรียมการสอนทันที ตรวจดูวัตถุดิบให้แน่ใจอีกรอบหนึ่งและต้องแน่ใจว่าภายในห้องเรียนมีอุปกรณ์ให้เทพบุตรใช้อย่างเพียงพอ น้ำแร่แช่เย็นกับกระตาดเฉพาะของเอ็มโอเอฟวางอยู่ที่

* ปีกเดือนมะเมีย เป็นสำนวนจีน หมายถึงเรื่องหรือเหตุการณ์ที่ไม่ดี ไม่ดีที่ทำอะไรไม่ถึง หรือสิ่งที่ไม่สามารถคาดเดาได้ในอนาคตจะเป็นอย่างไร

ขามือของสเตซัน สะดวกต่อการที่มีสเตอร์เอ็มโอเอฟจะหยิบมาดื่มได้ระหว่างสอน

แล้วก็ผ้าเช็ดตัว น้ำยาล้างจาน...

พับผ้าเช็ดปากเสียหน่อยให้เทพบุตรใช้ได้ง่ายๆ เตรียมพร้อมไว้จะได้ไม่พลาด

เที่ยงห้านาทียังห่างจากเวลาเข้าสอนอย่างเป็นทางการอยู่ยี่สิบห้านาที งานที่เตรียมไว้ทั้งหมดเสร็จเรียบร้อยแล้ว

กดไลค์ให้ตัวเองเลย!

เพิ่งคิดว่าจะเอนตัวพักผ่อนสักหน่อย มิสเตอร์เอ็มโอเอฟก็ถือกระเป๋าสุดภัณฑ์ของเขาเดินเข้ามา หลังวางกระเป๋าลง เขาก็ตรงเข้าไปตรวจสอบสิ่งของที่ฉันจัดเตรียมไว้

"สอนกับผมครั้งแรกนั้นหรือ" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟถาม

"ค่ะ"

หลังจากนั้นเขาก็จ้องมองของทั้งหมดบนโต๊ะราวกับคิดอะไรสักอย่าง เที่ยงสิบนาทียัง เขาหันหน้ามาหาฉัน มองด้วยสายตาค้นหา ฉันไม่เข้าใจว่าทำไม แต่ตอนที่กำลังจะเอย่ถาม มิสเตอร์เอ็มโอเอฟก็กระแอมขึ้นกะทันหัน

ฉันรอให้เขาแสดงความคิดเห็น ทว่าเขากลับเซิดคางขึ้นอย่างเยื่อหยิ่งโดยไม่กล่าวอะไรสักคำแล้วเดินจากไป

เห็นท่าทีของเขาแล้วฉันรู้สึกใจคอไม่ค่อยดีเอาซะเลย คาดเดาความคิดของเขาไม่ออกเสียด้วย

หรือเขาคิดว่าฉันจัดเตรียมทุกอย่างไว้ได้พร้อมสุดๆ เลยไม่ยอมเอย่ชมฉันตรงๆ อย่างนั้นหรือ

โธ่เอ๊ย! เป็นเรื่องปกติอยู่แล้วไหมล่ะ... มิสเตอร์เอ็มโอเอฟอาจไม่รู้ว่าคุณหญิงจินราศิก็นัยหมายถึงอะไร ราศิก็นัยก็หมายถึงแปลกประหลาดและแข็งแกร่งยิ่งงึล่ะ!

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเดินไปอีกฝั่งหนึ่ง ฉวยโอกาสคว้าแก้วกระดาษเฉพาะสำหรับเอ็มโอเอฟขึ้นมา "คุณใส่น้ำแข็งจันทันหรอ"

"เปล่าละคะ ฉันแช่เย็นเอาไว้ก่อนละคะ" ฉันค่อนข้างตกใจกับคำถามนั้น "ความหมายของฉันทันก็คือ...ฉันเอาทั้งขวดไปแช่เย็นเอาไว้ก่อน คือ...เมื่อวานก่อนเลิกงานเอาไปใส่ตู้เย็นข้ามคืนไว้ละคะ"

นี่ฉันกำลังพูดอะไรอยู่ละเนี่ย...ฉันแอบกลัดกลุ้มอยู่คนเดียวจนไม่ทันเห็นว่าสายตาของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟที่มองฉันในตอนนั้นไม่เหมือนกับที่แสดงออกมาครั้งก่อนๆ

วันที่อุณหภูมิสูงถึงสามสิบเจ็ดองศา แต่เครื่องปรับอากาศในห้องเรียนคาบเรียนสาริตกลับไม่แรงเอาเสียเลย

ด้านหลังของฉันทันกับมิสเตอร์เอ็มโอเอฟคือเตาอบ แฉ่เย็นอยู่เฉยๆ ไม่ได้เคลื่อนไหวก็มีเหงื่อไหลพลั๊ก น้ำที่แช่เย็นเอาไว้ก่อนหน้านั้นก็ค่อยๆ เพิ่มอุณหภูมิขึ้นตามอุณหภูมิของห้องเรียนจนกลายเป็นน้ำอุ่น

เพื่อไม่ให้มิสเตอร์เอ็มโอเอฟร้อนจนเกินไป ผู้ช่วยสอนที่แสนเอาใจใส่อย่างฉันเลยหากระดาษแผ่นหนามาพัดให้เขาอยู่ครึ่งคาบเรียน

พอเห็นสีหน้าอึมเอมของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟแล้ว...ได้โปรดเรียกฉันว่าผู้ช่วยพัฒลมมื่ออาชีพเถอะคะ!

หลังเลิกชั้นเรียน มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเห็นบัตรประจำตัวนักเรียนของฉันทันเข้า เขาจึงออกปากพูดกับฉันทันเสียงดังว่า "Merci* ซู้"

จะขอบคุณก็บอกกันมาเลยเถอะหน้า จำเป็นจะต้องพูดให้มันดูกระอักกระอ่วนแบบนี้ด้วยหรอ

เพราะอย่างนั้นฉันเลยบอกว่ามิสเตอร์เอ็มโอเอฟเป็นคนเย่อหยิ่งยังงี้ละ แต่ว่าเขากลับไม่ยอมรับ

เอ๊ะ! เมื่อไหร่เขาเรียกชื่อฉันเป็นครั้งแรกจันทันหรอ

* Merci (เมอร์ซี่) แปลว่าขอบคุณ

คิกๆ ดีใจจัง...วันนี้ช่างเหมาะสมที่จะเป็นวันแห่งความทรงจำเสียจริง!

เวลาเพียงแค่พริบตาเดียวนั่นก็อยู่ที่ปารีสสามสัปดาห์แล้ว และ
 เพราะเป็นผู้ช่วยสอนจึงต้องกำหนดเวลาทำงานและพักผ่อนเอาไว้ ตอนนี
 ที่ปารีสเป็นเวลาสามทุ่มครึ่งแล้ว พรุ่งนี้เช้าฉันมีคาบสอนตอนแปดโมงครึ่ง
 ดังนั้นจึงต้องเตรียมตัวอาบน้ำนอนได้แล้ว

ฟ้าใกล้สว่างแล้วละมั้ง...ใกล้สว่างแล้วละ...

พอตื่นนอนก็จะได้เจอมิสเตอร์เอ็มโอเอฟแล้ว!

"ฮู้ คุณมี Maryse หรือเปล่า" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟถามขึ้นมา

"Maryse?" ฉันคิดอยู่ครู่หนึ่ง คลับคล้ายคลับคลาว่า...ไม่มีนะ

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเห็นฉันลังเลอยู่สักพักคงคิดว่าฟังไม่เข้าใจ เขาจึง
 อธิบายต่อ "Maryse ก็คือสปาคูลา แต่ไม่ได้ทำจากสแตนเลส ลักษณะเหมือน
 มีดปกแต่ทำจากยางพารา ใช้สำหรับคนแบทเทอร์"

ฉันรู้ว่าอะไรคือ Maryse และอะไรคือสปาคูลาหรอกน่า แต่กระเป๋อุปกรณ์
 ของฉันอยู่ที่ตู้ในห้องเปลี่ยนเสื้อผ่านะสิ ไม่ได้เอามาด้วย

"ของฉันอยู่ในตู้ที่ชั้นล่างค่ะ คุณจำเป็นต้องใช้หรือเปล่าคะเซฟ"

"จริงๆ ในลิ้นชักของชั้นสามเราก็น่าจะมึนะ แต่ตอนนี้ดันหายเกลี้ยง
 ไม่เหลือสักอัน คุณจะลงไปชั้นล่างเหรอ งั้นฝากลองหาดูที่ พวกอุปกรณ์
 ที่ติดสัญลักษณ์สีเขียวเอาไว้เป็นของชั้นสามทั้งหมด ถ้าคุณเห็นก็หยิบขึ้นมา
 ให้หมดเลยนะ" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟกล่าว

"ได้ค่ะ"

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟให้ฉันลงไปหา Maryse ที่ชั้นล่าง พอลงค้นทั้งที่
 ชั้นหนึ่งและชั้นสองแล้วฉันก็เจอตั้งหลายอัน มีของที่เป็นของชั้นสามอยู่
 ตั้งสิบกว่าอัน เยอะแยะจนแทบจะอุ้มกลับมาไม่ไหว

* แบทเทอร์ (Batter) คือของเหลวที่มาจากแป้งสาลีผสมกับเกลือ น้ำตาล นม ไข่ และผงฟู ซึ่งมักใช้ในการ
 ทำแพนเค้ก หรือเคลือบของทอดต่างๆ

กลับมาถึงมิสเตอร์เอ็มโอเอฟก็มันหิบบอกไปจากอ้อมแขนฉันหนึ่งอัน แล้วซื้บอให้เอาอันอื่นๆ กลับไปวางที่ลิ้นชักในห้องเรียน จากนั้นเขาก็มุ่งตรงไปหาสาวตัวสูงผมทอง

ให้ตายเถอะ! ให้นั่นชนมาริสซ์ขึ้นมาเพื่อให้คุณใช้จีบสาวเนี่ยนะ?

แล้วแม่สาวคนนี้เป็นใครกัน มิสเตอร์เอ็มโอเอฟชอบผู้หญิงแบบไหนนะ... ขาวเรียวยาวใช้ได้ แต่ว่าผมมชะขนาดนั้น ไม่มีหน้าอกหน้าใจเลยสักนิด แถมโหนกแก้มก็สูงมาก ดูแล้วนี่มันโงะแฉ่งดวงกินผิว ระวังนะคะ!

หยุดๆ ให้ตายสิซู้อี้! ทำไมถึงได้โหดเหี้ยมอำมหิตขนาดนี้ล่ะ!!

"ซู้อี้ คุณมีมติตัดสินผมบ้างหรือเปล่า" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟถามขึ้นมาอีกครั้ง

"มีคะ" ไม่ต้องพูดหรอก สาวตัวสูงคนนั้นขอยืมแน่ว อยู่แล้ว

"ให้เบกกียืมใช้หน่อย"

ดูสิ...ฉันบอกแล้วไง

"เบกกี?" สาวตัวสูงคนนั้นชื่อเบกกี...แม้แต่ชื่อเขาก็รู้ด้วยงั้นหรือ เธอเป็นคนประเทศอะไรกันนะ

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเล่นมิดหัวผมของฉัน "ซู้อี้ คุณพูดภาษารัสเซียเป็นหรือเปล่า เบกกีพูดภาษารัสเซียได้นะ"

เฮ้! รู้เยอะใช้ได้เลยนี่นา แต่ว่าฉันพูดไม่เป็นหรอก จะให้ฉันไปเรียนหรือ แต่ฉันยังเรียนภาษาฝรั่งเศสได้ไม่ดีเลยนะ...

"เซฟคะ คุณรู้ได้ยังไงคะว่าเธอพูดภาษารัสเซียได้" คงจะไม่ใช่ว่ามิสเตอร์เอ็มโอเอฟก็พูดภาษารัสเซียเป็นแล้วนิยมนชมชอบผู้หญิงที่พูดภาษารัสเซียได้เป็นพิเศษหรอกนะ

หรือว่า...

"เซฟเองก็พูดภาษารัสเซียได้หรือคะ" ฉันลองเลียบๆ เคียงๆ ถามดู

"ภาษารัสเซียนะเหรอ ผมพูดไม่เป็นหรอก" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟส่ายหน้าพลางพูดต่อ "บนบัตรประจำตัวนักเรียนของเบกกีเขียนเอาไว้ว่าเป็นคนรัสเซียนะ"

แฮม จำได้ด้วยงั้นหรือ เอาใจใส่เชียวนะคะ

แต่อาเถอะ คนรัสเซีย ประเทศรัสเซีย นักรบหญิงต่อสู้เพื่อชาติพันธุ์
ฉันไม่กล้ามีเรื่อง แล้วก็ต่อสู้ด้วยไม่ไหวหรอก เอาผิดไปเลย! ให้เธอใช้ได้
ตามสบาย แต่จำให้ได้ว่าต้องเอามาคืนฉันก็พอ เพราะซื้อเล่มใหม่มัน
แพงมากเลยนะ!

พอหนีมาที่ห้องน้ำแล้วฉันก็เริ่มค้นคำว่า 'เบกกี' ในเฟซบุ๊ก แล้วสถานที่
ตรงนั้นมันเขียนไว้ว่ายังไงนะ...

ทาชเคนต์?

ทาชเคนต์อยู่ที่ไหน แล้วมันอ่านออกเสียงว่ายังไง รัสเซียมีสถานที่
แห่งนี้ด้วยหรือ ความจริงแล้วฉันก็ไม่ได้รู้จักรัสเซียดีนักหรอก รู้จักแค่
มอสโกเมืองหลวงของรัสเซียกับเซนต์ปีเตอส์เบิร์กเท่านั้นแหละ อ้อ...แล้วก็
เมืองไซซีที่เคยจัดโอลิมปิกตอนฤดูหนาว

ขอลองค้นกูเกิลกันดูสักหน่อยแล้วกัน

พอค้นดูแล้ว วิกีพีเดียก็พูดประโยคแรกขึ้นมาว่า

*'Tachkent, est une métropole d'Asie centrale, capitale de la
République d'Ouzbékistan.'*

(ทาชเคนต์ เป็นมหานครหนึ่งในภูมิภาคเอเชียกลาง และเป็นเมืองหลวง
ของสาธารณรัฐอุซเบกิสถาน)

ประเทศอุซเบกิสถานอย่างนั้นหรือ งั้นสาวตัวสูงคนนั้นก็ไม่ใช่ นักรบหญิง
ที่ต่อสู้เพื่อชาติพันธุ์ แต่เป็นคนอุซเบกิสถานที่ออกมาจากสหภาพโซเวียต
โดยลำพัง

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟบอกว่าในบัตรประจำตัวนักเรียนของเธอเขียนไว้
ว่าเป็นคนรัสเซีย...ทำเป็นยิ่งใหญ่ล่ะ!

ซี้ๆๆ เนื้อที่ของประเทศนี้เล็กกว่ามณฑลกานซูของประเทศจีนเสียอีก
ถ้าจัดวางไว้ในประเทศจีนแล้วก็ฝืนๆ จัดให้เป็นอันดับแปดแล้วกันนะ

ความอิจฉาริษยาทำให้ผู้หญิงชั่วร้ายจริงๆ เสียด้วยสิ!

ถ้าเกิดมีสเตอร์เอ็มโอเอฟชอบผู้หญิงรูปร่างแบบเบกก็ขึ้นมา... อืม
ดูหน้าอกหน้าใจของฉันทสิ แล้วดูเรียวยาวของฉันทสิ โอ้ ยังไงฉันก็ไม่มีทาง
เอาชนะได้เลย

ตัวอย่าง